



full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Amb tristesa, respecte i agraïment

El pròxim 28 de febrer, a les vuit del vespre, Benet XVI renunciarà al ministeri de Papa i la seu de Pere quedarà vacant. Amb sorpresa, tristesa però també amb respecte rebíem fa uns quants dies la seva decisió d'abandonar el pontificat suprem de l'Església catòlica, com a successor de l'apòstol Pere i vicari de Crist. Manifestem el nostre agraïment a Benet XVI pels anys que ha servit l'Església com a pontífex: pel seu magisteri, les seves paraules, la seva senzillesa, els sofriments en les dificultats i les incomprendiments i també pels viatges que ha fet a casa nostra. Recordem les seves paraules de comiat: «Sóc molt conscient que aquest ministeri, per la naturalesa espiritual que té, ha

de ser dut a terme no únicament amb obres i paraules, sinó també, i no en menor grau, patint i pregant. Malgrat això, en el món d'avui, subjecte a ràpides transformacions i sacsejat per qüestions de gran relleu per a la vida de la fe, per a governar la barca de sant Pere i anunciar l'Evangeli es necessita també el vigor tant del cos com de l'esperit, vigor que, en els darrers mesos, ha disminuït en mi [...]. Us dono les gràcies de cor per tot l'amor i el treball amb què heu portat al meu costat el pes del meu ministeri, i demano perdó per tots els meus defectes [...]. Pel que fa a mi, també en el futur voldria servir de tot cor la santa Església de Déu amb una vida dedicada a la pregària.»

Diumenge II de Quaresma | Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi (15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança [...].

Salm responsorial (Salm 26)

El Senyor m'il·lumina i em salva.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (3,17– 4,1)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que

transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meva corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es transformà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

2

full

De part vostra | Mn. Marc Majà i Guiu

Segon diumenge de Quaresma. Segona setmana en el camí de desert i de conversió. El salm d'avui conté una afirmació que convé que no ens passi de llarg: «De part vostra, el cor em diu: "Busqueu la meva presència."» Poques paraules, però molt riques. En efecte, el salmista constata que en el seu cor hi sent una veu, una veu que no és la pròpia (no és una mera reflexió, ni una autosuggerió) i que, a més, aquesta veu el mou a buscar Aquell qui parla. En altres paraules, és Déu mateix el qui sembla en el cor humà el desig de cercar-lo.

Tot plegat suscita una pregunta: aquesta crida que sento en el cor i que m'impulsa a buscar Déu, on es pot fer realitat?, on és que cal buscar la presència de Déu?

Quan m'adono de la immensitat de la creació, dels

estels in comptables del cel, quan constato la petitesa de la meua vida enmig de la immensa cadena humana i de la història, aleshores, «de part vostra, el cor em diu: "Busqueu la meua presència"».

Quan el món que m'envolta m'adreça tantes crides («fes això», «fes allò»...), quan constato que no sempre sé què cal fer, quan em deixo portar per l'egoisme i peco, quan experimento el mal i el dolor, «de part vostra, el cor em diu: "Busqueu la meua presència"».

Quan, enmig de tot això, intueixo la vostra presència; quan em deixo transfigurar per la llum de la vostra Paraula, per la força dels vostres sagraments, per la vostra presència en aquells que pateixen, «de part vostra, el cor em diu: "Busqueu la meua presència"».

Necessitat d'acostar-nos al pou, com la samaritana |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El temps de Quaresma és temps propici per a redescobrir la nostra set profunda de Déu, de la seva Paraula i de la seva vida. Una de les lectures pròpies d'aquest temps litúrgic és el passatge de l'evangeli de sant Joan en què trobem la trobada i el diàleg de Jesús amb aquella dona samaritana vora el pou de Sicar (cf. Jn 4, 1-42). Aquella dona samaritana ens fa presents a tots els homes en el nostre desig profund de veritat i d'amor. En tot cor humà hi ha una set profunda de veritat autèntica i d'amor veritable.

Sempre és moment oportú, i la Quaresma de manera especial, per a parar-nos a pensar si les nostres accions i actituds de la vida són adients amb la veritat i l'amor; és a dir, si el que vivim s'adiu amb la nostra set profunda de Déu.

El papa Benet XVI ens diu en el document *Porta fidei*: «No podem deixar que la sal es torni insípida i la llum romanguí oculta (cf. Mt 5,13-16). També l'home actual pot sentir novament la necessitat d'acostar-se al pou, com la samaritana, per escoltar Jesús, que invita a creure en ell i a treure l'aigua viva que brolla de la seva font. Hem de descobrir novament el gust d'alimentar-nos amb la Paraula de Déu, transmesa fidelment per l'Església, i el Pa de la vida, ofert com a nodriment per a tots els qui són els seus deixebles (cf. Jn 6,51)» (núm. 3).

Necessitem escoltar Jesús en l'avui de la nostra vida i de la nostra història. I aquesta escolta de Jesús

no és la d'una veu que ve d'un llunyà passat. La veu de Jesús ressona viva en l'avui del nostre món i pot arribar al cor dels homes d'aquesta generació. L'Església, per l'acció de l'Esperit Sant que actua en el seu cor, és la que fa present aquesta paraula viva de Jesús en la seva autenticitat. La fidelitat de l'Església és la garantia de la veritat de la paraula de Jesús que arriba al cor de les persones de cada generació. Siguem tots nosaltres oients assidus de la Paraula de Jesús, de tota l'Esclatada que parla de Jesús. Llegim-la a la llum de l'Esperit Sant que l'ha inspirada. Llegim-la en la fe de l'Església que ens la fa entendre en l'autenticitat de la totalitat del misteri de Crist. Llegim i estudiem, juntament amb la Paraula, el *Catecisme de l'Església Catòlica*, on s'expressa fonamentalment la fe cristiana.

Necessitem alimentar-nos del Pa de la Vida. Crist, el qui és la Paraula, s'ha fet aliment per a nosaltres. En l'Eucaristia es fa realment present Crist donant-se per nosaltres. No és una presència estàtica, sinó una presència dinàmica, de donació, de vida oferta, d'amor que transforma. En celebrar i alimentar-nos de l'Eucaristia el nostre ésser es transforma, esdevenim Crist, esdevenim el seu Cos, que és l'Església. La nostra vida es transforma en el que realment som, el que el Pare en crear-nos ens ha fet: semblança del seu Fill, fet home per nosaltres. Aquesta és la nostra veritat més profunda, esdevenim fills en el Fill, esdevenim el Cos de Crist.

Agenda litúrgica de la setmana

24 ■ Diumenge II de Quaresma / Cicle C. Sant Modest, bisbe (†486).

Lectures: Gènesi 15,5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3,17-4,1 / Lluc 9,28b-36

Litúrgia de les hores: Setmana II

25 ■ Dilluns. Sant Romeu, religiós. Sant Bartomeu de Poblet, abat.

Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38

26 ■ Dimarts. Sant Nèstor, màrtir (s. III). Sant Alexandre, bisbe (250-326).

Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12

27 ■ Dimecres. Sant Gabriel de la Dolorosa, religiós (1838-1862). Sant Baldomer, sots-diacon (†660).

Lectures: Jeremies 18,18-20 / Salm 30 / Mateu 20,17-28

28 ■ Dijous. Sant Romà, abat (c.390-460).

Lectures: Jeremies 17, 5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

1 ■ Divendres. Sant Rossend, bisbe (907-977).

Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

2 ■ Dissabte. Sant Absaló, màrtir.

Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15, 1-3.11-32

3 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle C. Sant Medir, màrtir (s. IV). Sant Celoni, màrtir (†300).

Lectures: Èxode 3,1-8a.13-15 / Salm 102 / 1Corintis 10,1-6.10-12 / Lluc 13,1-9

Cervera: ciutat de Passió | Gemma Pich i Giribets

Cervera es caracteritza per la riquesa del seu patrimoni cultural i monumental. Un total d'onze monuments del municipi estan catalogats com a Bé Cultural d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya: el castell (s. XI), l'església romànica de Sant Pere el Gros (s. XI), el recinte emmurallat (s. XIV), la parròquia de Santa Maria (ss. XIV-XV), l'edifici de la Paeria (ss. XVII-XVIII), la Universitat (s. XVIII), el nucli històric, el Sindicat (s. XX) i els castells dels nuclis agregats de Castellnou, la Prenyanosa i Malgrat.

A part del ric patrimoni monumental que té la capital de la Segarra, també destaquen els grans esdeveniments culturals que s'hi celebren: el cant de Completes (5 de febrer), la festa de Sant Magí (19 d'agost) i la Passió.

La representació de la Passió més antiga d'Europa

La Passió es representa des de fa més de cinc-cents anys. L'inici històric d'aquestes representacions es remunta al segle XV, essent la més antiga d'Europa segons els estudis realitzats per la Universitat de la Sorbona de París. A finals del segle XV era costum representar a l'església de Santa Maria, de manera popular, un Misteri de la Passió, en concret l'any 1481 consta en el llibre del claver de la Paeria de Cervera el pagament d'uns sous per construir el cadafal de les representacions de la Passió. En els seus orígens són els mateixos sacerdots els qui interpretaven tots els papers, fins i tot els femenins. La intenció era que, a través de la representació visual, el poble fidel captés més bé el significat dels dies sants. De 1534 es conserva el text de la representació d'aquell any, amb les acotacions dels seus autors, els sacerdots cerverins Baltasar Sança i Pere Ponç, text que es conserva a l'Arxiu Comarcal de la Segarra.

El Concili de Trento (1545-1563) prohibí tot acte no litúrgic a l'interior dels temples. En fer-se efectiva aquesta disposició, les representacions de la Passió es van continuar fent a l'exterior del temple. Primer, a la plaça de la Sebelleria al costat del temple de Santa Maria i després als escenaris.

Els intèrprets ja no eren els sacerdots, sinó la gent del poble. Les cròniques de l'Edat Mitjana descriuen que les representacions de la Passió atrauen «innombrable munió de gents de fins contrades llunyanes i tots estaments».

En el segle XIX es representà la «Santa Passió de



nostre Senyor Jesucrist», segons el text de fra Anton de Sant Jeroni, monjo de Montserrat, text que havia estat imprès a Lleida.

Posteriorment les representacions van passar a l'interior dels teatres. Les darreres escenificacions, anteriors a la guerra civil, foren «Jesús de Nazareth», d'Àngel Guimerà, en 1935, i «Estampes de la Passió», de Rossend Perelló, la Quaresma de 1936.

Acabada la guerra civil, novament Cervera es proposà de recuperar les seves tradicions més entranyables i els seus costums, entre els quals destaca el de representar un Misteri de Passió. Dos joves poetes locals, Emili Rabell i Josep M^a Sarrate, escriuen un nou text d'acord amb els nous temps i les noves tècniques escenogràfiques. Durant la Quaresma de 1940 s'estrenà amb un extraordinari èxit «Cristo, Misterio de Pasión».

Una història d'èxit

L'èxit ha estat constant des de llavors. La força del text, els importants papers femenins, l'espectacularitat de les escenografies corpòries i el dramatisme de les escenes finals configuren un espectacle que commou l'espectador, ja que l'escenificació s'ha anat adaptant als temps incorporant-hi innumbrables millores i configurant així un espectacle àgil i modern, en disposar de tres escenaris, de manera que la representació es continua, amb ritme cinematogràfic, llevat dels vint-i-cinc minuts de descans, oferint una visió espectacular i realista de les dramàtiques i tradicionals representacions de la Passió de Cervera.

La música, composta especialment per a la Passió de Cervera pel mestre Jesús M. Quintana i adaptada pel mestre, també cerverí, Jordi Castellà, està gravada

per l'Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida i ambienta tota l'escenificació, transmetent una forta emotivitat, especialment en les escenes més intimistes, com el cant de l'àngel a l'hort de Getsemaní o el «Misericòrdia» en el davallament de la creu.

Actualment, la Passió s'ha convertit en quelcom més que un espectacle; és vivència, sentiment, art, història. Any rere any milers d'espectadors gaudeixen d'aquests més de cinc segles de tradició popular, un espectacle únic que mobilitza més de tres-cents actors en escena.

Les representacions de la Passió es duren a terme, com cada any, en les versions en llengua catalana i en llengua castellana, dins el marc del Gran Teatre de la Passió, que té una capacitat de 1.700 espectadors, disposant de 34 espais per a discapacitats amb cadira de rodes.

El públic que hi acudeix prové, a més del nostre país, també d'altres punts de l'Estat, especialment de la zona de l'Aragó, però també de les terres de la Rioja, Navarra, Castella i València.

Dades sobre les representacions d'enguany

L'actual campanya d'escenificacions s'iniciarà amb la versió castellana els dies 3, 10 i 17 de març. I les ses-

sions en català tindran lloc en les jornades del 29 de març, 7 i 14 d'abril.

El drama sacre es representa en sessió matinal des de les 10 fins a les 14 hores, amb l'excepció del dia 29 de març, Divendres Sant, que es fa a la tarda de 16 a 20 hores; en ambdós casos, amb 25 minuts de descans.

En aquesta nova temporada la direcció escènica de la Passió de Cervera continuarà a càrrec del director cerverí Joan Ninot, el qual, com els anteriors directors, cada any va introduint-hi modificacions per millorar l'espectacle. Enguany la principal novetat és el canvi de decorat i muntatge d'una de les escenes intimistes de la Passió, la resurrecció de Llätzer. Com cada any hi ha novetats artístiques; enguany cal destacar els canvis d'intèrprets de personatges femenins importants com Maria de Magdalena i Clàudia, esposa de Pilat.

En l'actual temporada es mantenen els preus de les localitats: 22 euros l'entrada general, amb descomptes que arriben al 50% per a famílies nombroses, així com ofertes especials per a col·lectius i grups i els *packs* turístics, que inclouen dinar i visita turística per la Cervera monumental.

Per a més informació, truqueu als tels. 608 781 012 i 973 532 661 o visiteu la pàgina web www.lapassiodecervera.com.



Moments d'una visita a Ruanda (I) | Joan Casas Griera

El senyor bisbe Romà Casanova presidia per Cap d'Any una petita expedició de dotze persones a Ruanda. Com que les vivències de pregària van ser profundes i les trobades significatives, hem pensat que valia la pena de compatir-les. Forçosament les hem de reduir i per això n'escollim tres.

Una visita pastoral plena de color

El 30 de desembre érem a Kagugu, Kigali. Professava els vots perpetus la germana Èrica, ruandesa, formada al monestir de les Sagramentàries de Vic. L'església del lloc, de planta rodona, era plena a vessar. Presidia l'arquebisbe de Kigali, Mons. Thaddée, acompanyat del bisbe Romà i una dotzena de clergues. Els cants, ben ritmats, les danses, piadoses, i les lectures, devotament escoltades, duraren tres hores, que passaren lleugeres com el vol d'un ocell tropical.

Els tres punts foren: el sermó de l'arquebisbe, centrat en la festa de la Sagrada Família. Fou bonica l'al·lusió a la gran família universal, simbolitzada per membres ruandesos i vigatans. També la professió de l'Èrica, feta en ruandès i en català, expressió de comunió fraterna internacional. Oi més, també hi eren presents a primera fila les dues altres comunitats de Kagugu: les Dominiques de l'Anunciata i les Carmelites actives d'Oriola.



Les paraules del bisbe Romà, al final de la missa, dites en francès, subratllaren la riquesa i la bellesa de l'Església catòlica, que ens permet de sentir-nos a casa onsevulla del món que preguem junts. Al final de la visita, animava la germana Lurdes, que va renunciar a ser priora del monestir de Vic per fundar a Kigali, amb totes les dificultats que això suposa, als seus setanta-cinc anys: «Confia en la providència i bon ànim; tu ets la meva missionera.»

Breus.....

» **Apostolat de l'Oració.** Les intencions del Sant Pare per al mes de març són les següents:

General: respecte per la naturalesa. Que creixi el respecte per la naturalesa, obra de Déu confiada

a la nostra responsabilitat. **Missionera:** el clergat. Que els bisbes, sacerdots i diaques siguin incansables anunciadors de l'Evangeli fins als confins de la terra.

Per molts anys, bisbe Romà

Des de les pàgines del Full, rebeu una cordial salutació amb motiu de la festa onomàstica de Sant Romà, abat, que s'escau el pròxim 28 de febrer. Juntament amb la felicitació, ens unim a les pregàries per les vostres intencions i perquè el Senyor us continuï beneint en el vostre exercici pastoral a la nostra diòcesi.



2 de març: 15a. Matinal diocesana de treball per als animadors de cant en la litúrgia

«*Cantem plegats la fe que ens fa estimar tothom*», diu el cant del qual el Secretariat Diocesà de Música ha tret el lema per a la pròxima 15a Matinal diocesana de treball per als animadors de cant en la litúrgia (la fe, any convocat pel sant pare Benet XVI i l'Eucaristia com a eix per a aquest any dins el pla pastoral diocesà).

La data triada per a la matinal d'aquest any és el dissabte dia 2 de març, i el lloc, el Seminari de Vic. La jornada es destina a tots aquells que senten que la participació litúrgica ha de ser viva i activa, en especial aquelles persones que, de manera directa, es preocupen a les seves parròquies o comunitats per dinamitzar i vivificar les celebracions litúrgiques i l'eucaristia dominical. És també una ocasió de conèixer-nos, tornar a trobar-nos i compartir experiències, problemes i solucions, per part de persones de tots els extrems del bisbat, de l'Anoia al Ripollès.

Ens parlarà sobre «l'animador del cant en la celebració litúrgica» Josep Barcons i Serrat, nascut a Manlleu, pedagog musical expert en psicomotricitat i monitor i animador del cant litúrgic a la parròquia de Santa Maria de la Caritat de Madrid, on resideix.

El repertori per al taller de cants versarà sobre els dos temes eixos d'aquest any: fe i eucaristia. Aquests cants també serviran per a la pregària de cloenda, fent memòria del membre del secretariat de música, Ricard Cucurella i Comellas, que durant molts anys va

participar activament en les nostres trobades, traspasat el dia 1 d'abril del 2012.

I per commemorar els quinze anys de matinals s'ha previst un petit concert de música sacra i litúrgica a càrrec del Quartet Vocal de Girona. La matinal, a la qual tots sou convidats, començarà a les 9,30 del matí i es clourà puntualment a les 13,15 del migdia.



Curs animadors litúrgics 2012

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

L'oració col·lecta (continua)

Mitjançant la resposta «Amén» (= així és, hi estic d'acord), cada membre de l'assemblea uneix la seva pròpia oració a la de tots els altres, a la de l'Església que s'expressa per la veu del prevere i a la del mateix Crist («per nostre Senyor Jesucrist»). Aquesta primera oració, que conclou el ritu d'entrada, s'anomena «col·lecta» perquè ve a ser el «resum» de les peticions dels fidels.

II. La litúrgia de la Paraula

Les lectures de la Sagrada Escripura, amb els cants que s'hi intercalen, constitueixen la part principal de

la litúrgia de la Paraula, que és esplaiada i desenvolupada per l'homilia, la professió de fe (Credo) i l'oració universal o oració dels fidels.

La seva estructura és la següent: lectura, meditació (salm), segona lectura, aclamació i Evangeli, homilia, meditació silenciosa, professió de fe (diu-menges i solemnitats) i oració universal.

Aquest esquema que es desglossa en tres temps (escolta-meditació-resposta) correspon al moviment fonamental de l'Aliança i la revelació bíblica: Déu pren la iniciativa, la seva Paraula a l'home, a la dona, s'obre un camí en ell i fecunda el seu cor...

El valor de l'exemple | Josep Maria Rovira Marsal.....

Hom no s'ensenyà ni amb el que sap ni amb el que diu, sinó amb el que fa.

La persona, al llarg de la seva vida, quasi no fa altra cosa que repetir el que veu o ha vist. Res no penetra tan directament dins algú com l'exemple. Si això és així per a totes les edats, ho és més durant la infància i l'adolescència, quan la personalitat és particularment sensible a la influència de les persones que envolten l'individu.

L'exemple és el bé més preat que els fills poden rebre dels seus pares. Perquè l'educació no consisteix en discursos, els quals, si bé de vegades són necessaris, sempre són insuficients. No ens pot sorprendre que els més joves no facin cas del que diem si han estat testimonis que el que fem no es correspon amb les nostres paraules.

De l'educació per discursos o sermons, el nen, sobretot quan arriba a gran, pot evadir-se'n. Però no pot escapar-se a la influència d'una vida exemplar. Per això l'educació és tan exigent, perquè l'educació ben entesa comença per un mateix, per la formació dels mateixos educadors. Algunes consideracions:

- Perquè l'exemple sigui educatiu, no pot estar en el gest que es fa en un moment, sinó en la manera de fer habitual d'una persona.

- Ha de ser natural. No hem d'atraure l'atenció envers ell, perquè, aleshores, l'ostentació amb què va

embolicat impedeix de veure el seu veritable valor.

- Ha d'estar lluny de qualsevol ficció. Quan existeix la intimitat pròpia de la vida familiar és inútil intentar mostrar-se de manera diferent a com un és. És millor el reconeixement de les pròpies errades i mancances, juntament amb la il·lusió per intentar corregir-les i superar-les.

- El valor de l'exemple no és funció de l'alçada del pedestal en què s'està instal·lat —els fills no necessiten pas pares perfectes—, sinó de la lluita per fer les coses una mica més bé cada dia.

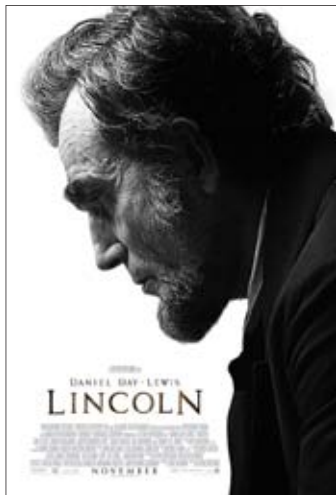
- L'exemple és una lliçó que s'aprèn més bé com menys es pretén donar.

- Serà la manera amb què els pares es faran entendre millor pels seus fills. En la infància, perquè no entenen els nostres sermons. En l'adolescència, perquè no volen escoltar-los. En la joventut, perquè els consideren antiquats.

- Acaba donant el seu fruit, encara que de vegades pugui trigar una mica a fer-ho. Per això és bo recomanar paciència i no cansar-se.

L'exemple és a l'abast de tothom. No necessita ni gaire enginy, ni dots d'oratória, ni presència enlluernadora. Només demana que fem en tot moment el que hem de fer... Com aquell qui no diu res!

Pel·lícules | *Lincoln*.....



Steven Spielberg. EUA 2012. Amb Daniel Day-Lewis i Joseph Gordon Levitt. En 1865, mentre la Guerra Civil Americana s'acosta a la seva fi, el president Abraham Lincoln proposa la instauració d'una esmena que prohibeixi l'esclavitud als Estats Units. No obstant això, presenta un gran dilema: si la pau arriba abans que s'accepti l'esmena, el Sud tindrà poder per a rebutjar-la i mantenir l'esclavitud; si la pau arriba després, centenars de persones continuaran morint al front. Spielberg aconsegueix mostrar la grandesa de l'exercici de la política: no obvia la necessitat de negociar, comprar voluntats, exercir la persuasió...

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60